

теренах, а й у рамках міжнародних мереж.

Таким чином, сьогодні інноваційна складова товарної політики – ключовий аспект успіху підприємства, який забезпечить його конкурентоспроможне існування на сучасному ринку. Проте, аби інновація справді була ефективною, потрібно, щоб політика компанії враховувала той факт, що маркетинг є двигуном бізнес-стратегії. І цьому має сприяти узгоджена діяльність всіх відділів – починаючи від фінансового до технічного. Результатом такої узгодженості для підприємства буде відкритий ринковий простір із притаманним новим попитом і сталим зростанням можливостей без жорсткої конкуренції.

Використані джерела

1. Гаркавенко С. С. Маркетинг: Підручник. – 6-те вид. Київ: Лібра, 2008. 720 с.
2. Кардаш В. Я., Павленко І. А., Шафалюк О. К. Товарна інноваційна політика: навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. Київ: КНЕУ, 2001. 182 с.
3. Куц Л. Л., Окопний Л. С. Види інновацій підприємств. *Інноваційна економіка*. 2013. № 8 [46]. С.95 – 100.
4. Олексенко Р. І., Ортіна Г. В. Особливості інноваційно-інвестиційної політики антикризового розвитку реального сектору економіки України. *Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2018. № 5 (17). С. 33-39.
5. Птащенко О. В. Формування маркетингової підтримки товарної інноваційної політики. *Бізнес-інформ*. №7, 2012. С. 160-162. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/binf_2012_7_44.pdf
6. Телєтов О.С. Рекламний менеджмент: підручник. 2-ге вид., випр. Суми: Університетська книга, 2015. 367 с.

Дадьо Марта, Ходань Христина

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки та економічної теорії ЗУНУ Навольська Н.В.)

ФАКТОРНИЙ ВПЛИВ НА ПРОЦЕС ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАБІЛЬНОГО ТА ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Стабільність та ефективність функціонування вітчизняних підприємств має велике значення як для самих підприємств, так і для суспільства в цілому. Адже рівновага, збалансованість, зростання обсягів виробництва, реалізації продукції, ефективного

використання ресурсів і в зв'язку з цим отримання прибутку дає можливість підприємствам почувати себе у сучасних умовах господарювання більш впевнено, і основне – розвиватися.

Характерними рисами або факторами стабільного розвитку підприємства чи організації є: фінансова стійкість і позитивна динаміка у прибутковості, дохідності; наявність замовників, клієнтів чи споживачів продукції або послуг, тобто джерела доходів підприємства; комфортність праці, компетентність, соціальна захищеність у забезпечені персоналу – тобто фактори, які створюють конкурентні переваги в результативності праці персоналу; позитивний вплив результатів діяльності на суспільну свідомість з точки зору охорони навколишнього середовища і споживання енергетичних ресурсів; позитивна оцінка методів і етики діяльності підприємства суспільством, персоналом і партнерами у бізнесі.

В економічній літературі дослідники факторів стабільності та ефективності використовують терміни «чинники» або «фактори». Дослідженням факторів стійкого розвитку з урахуванням національних особливостей займались також Абалкін Л. І. [1], Кузьмін Є.Ф [2], Родіонова Н. В. [3]. Науковці відмічають, що існує декілька видів стійкості підприємства, а саме: внутрішня стійкість, зовнішня стійкість, загальна стійкість. Кожна з даних видів стійкості має характерні особливості. Так, внутрішня стійкість виникає на підприємствах які володіють конкурентоздатними ресурсами, що ефективно використовуються й приносять підприємству прибуток. Таку стійкість підприємству може забезпечити ефективний менеджмент.

Зовнішня стійкість підприємства малокерована, так як на діяльність підприємства впливають зовнішні фактори, які можна розподілити на три групи: соціальні, економічні та політичні. На сьогоднішній день, на жаль, дані фактори не сприяють стійкості та стабілізації діяльності підприємств.

Загальна стійкість підприємства можлива за умови ефективності

всіх видів його діяльності, виконання ним зобов'язань, а також зростання його економічного потенціалу.

Особливістю факторів фінансово-економічної стабільності є те, що на різних стадіях життєвого циклу підприємства одні і ті самі фактори мають різну силу впливу. Класифікувати фактори необхідно враховуючи стадії життєвого циклу підприємства:

– на стадії зародження на фінансово-економічну стабільність підприємства суттєво впливатимуть зовнішні фактори, якими підприємство не може керувати. Крім того, на неї мають вплив внутрішні регульовані фактори – рентабельність продажу та оборотність активів. Отже, стабільність залежить від об'єму продажу, ціни і собівартості одиниці продукції;

– на стадії росту факторами впливу на стабільність підприємства є співвідношення позикових та власних засобів, постійних та змінних витрат;

– на стадії зрілості на стабільність функціонування підприємства впливатимуть фактори першого порядку – ефективність діяльності підприємства та ефективність основної діяльності, а також фактори другого порядку – оборотність оборотного капіталу, рентабельність продажу, рентабельність активів, рентабельність власного капіталу. Отже, факторами впливу у даному випадку являються: об'єм продажу, ціна одиниці продукції, собівартість одиниці продукції, сума та структура активів.

– стадія спаду життєвого циклу характеризується нестабільністю, тому фактори не розглядаються [3].

Слід зауважити, що стабільність функціонування підприємств насамперед повинна забезпечуватися внутрішніми регульованими факторами: об'ємом продажу продукції, якістю, ціною та собівартістю одиниці продукції, сумою та структурою активів. І ми погоджуємося з науковцем, що стадії життєвого циклу також впливають на стабільність діяльності підприємства.

Отже, основна тенденція стабільного функціонування підприємств може бути раціональне використання зовнішніх та

внутрішніх факторів, які забезпечать рівновагу, ефективний розвиток та довгострокове економічне зростання. Все це потребує впровадження на підприємстві програми підвищення ефективності, яка повинна враховувати всі фактори стабільності та економічної ефективності розвитку підприємства.

Використані джерела

1. Абалкин Л. И. «Логика экономического роста». URL: www.elobook.com/.../2258-abalkin-li-logika-yekonomicheskogo-rosta.html. (дата звернення: 15.10.2020).
2. Кузьмін Є.Ф. Обґрунтування взаємозв'язку стійкості та стабільності економічних систем промислових підприємств у контексті їх адаптації до зовнішнього середовища. URL: http://eprints.kname.edu.ua/16756/1/240-244_Кузьмін_ЄЮ.pdf (дата звернення: 12.10.2020).
3. Родионова Н. В. Антикризисный менеджмент. М. : Изд. об. «ЮНИТИ-ДАНА», 2001. 223 с.

Дремух Ольга

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки та економічної теорії ЗУНУ Костецька Н.І.)

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ УМОВАХ ЗМІН

В сучасних умовах постійного розвитку соціально-економічних процесів на світовому рівні зростає роль стратегічного планування. Ускладнення розв'язуваних проблем, швидка зміна факторів зовнішнього середовища, значні витрати ресурсів на їх вирішення – все це вимагає ретельного опрацювання інформації аби передбачити, та прийняти правильні рішення у майбутньому.

Стратегічне планування – це не просто визначення стратегії. При ньому повинна бути звернена увага на культуру, структуру та системи в організації таким чином, щоб кожен елемент організації міг бути мобілізований для забезпечення ефективності стратегії, особливо в сучасних, постійно мінливих, умовах [1;2, с. 16].

У багатьох системах використовується визначення стратегічного планування подібне до визначення американського